

Besøket til bestefar

Det er søndag og meg, min mor, min far og min bror går ut og setter oss i bilen. Vi skal besøke våre besteforeldre. Vi setter oss inn i bilen med et åpent og gledelig sinn, tror jeg i hvert fall. Vi setter oss inn, snakker helt vanlig og vi kjører av gårde. Jeg tar opp ipoden av veska mi og setter på headsettet, en kjent melodi surrer seg inn langs øregangen min. Det er en barnesang, en kjent barnesang som jeg alltid hørte på når jeg var liten. Melodien går for evig, den går om og om igjen, helt til vi er fremme i byen der bestemor og bestefar bor. Den kjente byen vi har vært i så mange ganger. Vi kjører inn noen smale veier til vi kommer til det røde huset bak det store treet. Her bor bestemor.

Vi setter oss ned i stuen, den er god og varm. Om det er varmen eller om det er bestemors glade smil, det vet jeg ikke, men jeg føler meg trygg. Mor og bestemor snakker sammen, og far og bror snakker sammen, jeg sitter litt alene og hører på alt de sier. Bestemor snakker litt om bestefar, men, jeg hører ikke hva de sier. Jeg unnskylder meg og går ut i gangen. Jeg er meg fort i speilet, jeg ser at smilet som egentlig skal være der er ikke der, det er mer et anstrengt ansikt, et litt redd ansikt. Hvorfor er jeg redd når jeg skal møte bestefar? Jeg kommer bort til den teppelagte trappen, langs veggen henger det bilder og knuter. På det ene bildet ser jeg bestefar. Han smiler. Han sitter blant en mengde andre folk, jeg er ikke sikker på hvor det er fra, men han smiler. Jeg går videre opp trappen og kommer til soverommet til bestemor og bestefar. Jeg trenger meg litt på der jeg går inn, men det er noe som lurar meg inn. Jeg går til bestefars side av rommet, der hans speil står så briljant. Den er stor og mektig og i mørkt tre. Jeg går bort mot døren igjen mens jeg lar hånden forsiktig gli over sengen. Jeg går så videre mot det lille kjøkkenet oppe, jeg vet ikke hva de heter, men tingene han bruker for treskjæring står ved siden av den ene benken. Det er et lite bord med noen klosser oppå. Klokken han lagde til meg henger hjemme på veggen. Jeg er så stolt av å eie den klokken.

Jeg hører stemmer nedenifra i gangen, jeg går bort til trappen og ser min mor stå og fikse på håret, hun sier vi skal gå nå. Jeg kjenner det knyter litt i magen, men det er vel ingenting å bekymre seg for. Jeg skal jo bare møte min bestefar. Jeg går forsiktig ned trappen mens min bror og far kommer ut i gangen, vi står alle nå og kler på oss i stillhet mens mor og bestemor snakker sammen. Jeg kler ferdig på meg og går ut til bilen og setter meg inn. Nå skal vi besøke bestefar.

Det er et hvitt bygg som står fremfor meg, det er en typisk sykehusbygning, det er et pleiehjem, et gamlehjem. Vi går inn noen dører som åpner seg når du trekker i en snor. Vi går igjennom mange slike dører, blant hvite vegger og tykke glass. Vi kommer til stuen, en hvit kald stue der noen eldre mennesker sitter. Hun ene sitter og synger for en dukke, hun andre vil ikke ete fordi hun har hjemlengsel, mens resten sitter og snakker muntert med hverandre. Vi spør en sykepleier om hvor bestefar er og hun viser oss frem. Vi kommer bort til en enda hvit dør og banker på. Der inne sitter bestefar.

Mor og far snakker muntert med bestefar, han husker hvem de er, meg og min bror stirrer han på. Der smiler han, han smiler som bestefar, han ser ut som bestefar, han snakker nesten som bestefar. Han ser på meg, jeg kjenner tårene lurar seg frem bak øyelokkene, jeg smiler forsiktig. Han ser bort på min bror som også smiler. Han snakker med mamma igjen, hun gir han noen av favorittdropsene hans. Han husker dem. Jeg tørker bort en tåre som kom seg frem, enda en og enda en. Jeg vil ikke han skal se meg gråte. Jeg vil han skal se meg le, slik som han så meg når han kilte meg før. Jeg vil ikke han skal se meg gråte. Jeg reiser meg og rå ut av rommet, jeg går bort langs de skremmende gangene, mens jeg kjenner kinnene mine blir våte. Jeg setter meg ned på den første plassen som virker privat og gråter. Jeg gråter, jeg

gråter og gråter. Min mor kommer ned langs gangen etter meg og når hun ser meg setter hun seg ned på siden av meg. Hun trøster meg. Vi visste begge to han mest sannsynlig ikke ville huske meg. Hun oppfordrer meg til å gi han en klem. Jeg vil gi han en klem. Min bestefar. Han sitter der igjen, han skjønnte ikke hva som skjedde. Det er egentlig ganske bra. Mor sier jeg er barnebarnet hans, han smiler. Har han det vondt? Vi bestemmer oss for å gå ut til hagen, siden det er så varmt vær. Når vi kommer ut går jeg bortover for meg selv, jeg kjenner tårene presser på igjen. Det skal ikke ære slik, et hvert menneske skal kunne huske dem man er glad i. Etter en liten stund finner vi ut at vi må reise, bestefar begynner også å bli sliten, vi går inn i gangen igjen, og sjansen til å gi han en klem er nesten borte, og jeg lar den gå bort. Jeg klarer ikke å gi denne mannen en klem, jeg vil ha min bestefar. Jeg vet du er der inne, men jeg tror jeg har mistet deg. Kjære bestefar, jeg elsker deg.